

Sygn. akt I PK 195/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa G. P
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i C. w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej C. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w B. zasądził od C. Siedziba w W. na rzecz G. P. kwotę 111.467,33 zł (pkt 1), a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2).

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2. i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.627,56 zł oraz oddalił apelację strony pozwanej.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością w zakresie obrazu art. 8 k.p. W ocenie skarżącego, oczywista zasadność skargi wynika po pierwsze - z niewskazania przez Sąd drugiej instancji normy współżycia społecznego naruszonej przez to działanie i bez szczegółowego uzasadnienia, wbrew ugruntowanemu orzecznictwu Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego wskazanemu w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, po drugie - z zastosowania art. 8 k.p. w odniesieniu do zarzutu przedawnienia - instytucji gwarantującej bezpieczeństwo obrotu - w sposób arbitralny i nieuzasadniony, wbrew ugruntowanemu orzecznictwu powołanemu w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych oraz po trzecie - z dokonania oceny zgodności zarzutu przedawnienia z zasadami współżycia społecznego bez uwzględnienia rozmiaru opóźnienia w skierowaniu powództwa przeciw właściwemu podmiotowi, wbrew orzecznictwu wskazanemu w podstawach kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, gdyż nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 8 k.p. było tego rodzaju, iż stanowiło o oczywistej wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Odwołanie się w tym zakresie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie wypełnia tego obowiązku, gdyż rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takiej okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Należy nadto zauważyć, że w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż po pierwsze - do sądu należy jedynie rozstrzygnięcie o potrzebie i sposobie zastosowania całościowo ocenionych zasad współżycia społecznego w

okolicznościach danej sprawy, a nie konkretyzacja zastosowanych zasad (por. wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., I PK 18/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 156 i powołane w nim orzecznictwo), po drugie - przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego, rozstrzygające znaczenie ma nie tylko czas trwania opóźnienia, ale także szereg innych okoliczności konkretnego wypadku, w szczególności charakter roszczenia, przyczyna opóźnienia w jego dochodzeniu oraz zachowanie obydwu stron stosunku zobowiązaniowego (por. np. wyrok z dnia 13 czerwca 2013 r., I PK 29/13, LEX nr 1511012 i powołane w nim orzecznictwo), po trzecie - ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego, a zatem sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia powołanego przepisu (por. wyrok z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 275/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 11, s. 584-587), czego skarżący nie wykazał.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.